

Đối Thủ

ThaiNC

Tác giả đã nhận giải Danh Dự Viết Về Nước Mỹ năm thứ XII, 2012. Ông tên thật là Nguyễn Cao Thái, sinh năm 1959 tại Huế, vào Saigon 1968, vượt biển đến Mỹ 1979, hiện định cư tại San Jose, CA.

Nó và tôi sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm! Chỉ khác là tôi ra đời buổi sáng bên dòng sông Hương của xứ sở trời hành cơn lụt mỗi năm. Tôi khóc mấy bận, bú mấy bình rồi, đến tối nó mới chào đời ở miền Tây Nam bộ bên dòng Cửu Long gạo trắng nước trong. Hai thằng từ hai phương trời cách biệt, nhưng định mệnh trớ trêu đẩy đưa hai chúng tôi vượt trùng dương cùng về mảnh đất Cali này, cùng một nghề nghiệp, làm chung hãng, và trở thành đối thủ truyền kỳ.

Nó tên là Kenny. Kenny Hoàng.

Đối thủ, bởi vì cuộc đời sự nghiệp của tôi cùng Kenny như một định mệnh đối chọi nhau bắt đầu từ khoảng năm 1995...

Sau khi tôi nhận việc làm supervisor cho một hãng tiện được một tháng sau thì Kenny Hoàng cũng vào làm supervisor ca chiều. Chủ hãng mướn hai thằng supervisors điều hành tất cả công việc hai ca ngày và đêm. Phần nó chỉ chạy bên ngoài giao dịch mang hợp đồng công việc về làm mà thôi. Trên nguyên tắc thì hai thằng chức vụ ngang nhau, nhưng công việc thì có hơi khác.

Ngoài nhiệm vụ chung là phải phân công và hướng dẫn công nhân làm cho đúng việc, đúng giờ..., tôi làm ban ngày, công việc thiên về management và customer service hơn vì phải đảm trách phần giao dịch với khách hàng trong giờ hành chính. Còn Kenny Hoàng ban đêm lãnh nhiệm vụ đặc trách phần kỹ thuật của hãng.

Làm việc chung được vài tháng là tôi bắt đầu nhột. Có đứa mét với tôi rằng anh Kenny chê anh Thái dờ ẹt, may làm ban ngày có cái miệng thần khẩu đỡ chân tay chứ về làm ban đêm gặp mấy việc khó như việc Kenny làm là ...từ chết đến bị thương!

Không cần thằng đệ tử mét chính tôi cũng biết Kenny rất muốn chứng tỏ nó giỏi hơn tôi. Nó muốn chứng minh nó mới là trụ cột của hãng. Vài lần Kenny đã kiếm cách thách thức, challenge tôi đủ mọi vấn đề. Tôi biết, và cũng không ngần ngại gì trả lễ đầy đủ cho nó biết thế nào là lễ độ. Mà giỏi thì mà giỏi, đồng ý, nhưng thiên hạ cũng có khối người giỏi như mày. Tao không làm không có nghĩa là không biết, mà vì...có thằng khác làm rồi mà thôi! Hai đứa tôi bên ngoài cười cười nói nói, nhưng bên trong lại ngấm ngầm đối chọi kịch liệt.

Hayzza...bạn đọc thông cảm. Khi đó tôi hầy còn trẻ. Vẫn còn nóng máu ăn thua lắm.

Kenny dần dần kinh với tôi ra mặt. Hôm họp với chủ hãng và tôi, nó nói không công bằng khi bắt nó làm ban đêm mãi như vậy. Nó muốn đổi lên làm ban ngày luân phiên với tôi phải về làm ban đêm, chia phiên cho công bằng. Dĩ nhiên là tôi không chịu.

Vài tháng sau Kenny bất ngờ nghỉ việc. He quit his job.

Dù không là bạn, nhưng dù sao cũng là người làm việc chung mấy tháng, chia tay cho đẹp, nên ngày cuối cùng làm việc của Kenny, tôi mời nó cùng đi ăn tối nói chuyện, mới biết là Kenny cũng có tâm sự của nó.

Số là Kenny và thằng chủ hãng vốn quen biết nhau từ trước. Lúc dự định lập hãng, thằng chủ đã mời Kenny về làm manager lo việc điều hành trong hãng để nó chạy vòng ngoài sale kiếm hợp đồng. Kenny OK, nhưng xui sao trước ngày làm việc mấy hôm, nó đi leo núi té bị thương nặng phải mất mấy tháng phục hồi. Trong thời gian này hãng phải có người trông coi nên tôi được mướn vô thay thế. Khi Kenny lành bệnh đi làm thì tôi đã hoàn toàn lấy được uy tín với tất cả mọi người khác nên không thể nói tôi nhường chỗ cho Kenny được. Thằng chủ hứa với Kenny là tạm thời vô làm ban đêm, từ từ nó sẽ thương lượng với tôi. Chuyện đó không bao giờ xảy ra. Vì vậy mà Kenny cho rằng tôi là người giật mất cái job đáng lẽ phải là của nó, nên nó mới kỵ với tôi như vậy. Đến lúc Kenny biết không thể búng tôi đi được nên chính nó phải ra đi. Chỉ vậy thôi.

Tôi và Kenny chia tay lần thứ nhứt tối hôm đó. Đường ai nấy đi.

Bắt tay từ giả, như một định mệnh báo trước, Kenny nói “Đường đời còn dài, mình sẽ còn gặp nhau nhiều đó Thái”

Tự nhiên, tôi cũng có linh cảm như vậy!

Tôi linh cảm rằng Kenny Hoàng sẽ là một đối thủ của cuộc đời. Đối thủ của tôi lợi hại không thua gì mình, nếu không muốn nói là có phần lấn lướt. Dù muốn dù không, hai chúng tôi sẽ còn gặp nhau trong những tình huống éo le.

Và quả nhiên chúng tôi đã gặp lại nhau mấy năm sau đó

Một hôm tôi mới dừng xe ở parking lot, một chiếc Lexus bóng loáng tấp cạnh bên và Kenny Hoàng bước xuống, tươi cười tiến đến bắt tay tôi mừng rỡ.

Phải, Kenny như thành một người khác, sang trọng và vui vẻ, thân mật đến độ không ngờ.

Nó mời tôi vô một cái bar gần đó làm chai bia, trao đổi chuyện đời. Bất ngờ, Kenny mời tôi về làm việc cho nó.

Té ra mấy lâu nay Kenny lập một hãng riêng cho mình và rất thành công. Hiện nay hãng của Kenny có thể mở lớn gấp đôi nhưng nó chưa kiếm được người tin cậy để phụ nó trông coi. Gặp tôi nó mừng quá offered cái job ngay. Nó không cần biết lương lậu tôi ra sao, thản nhiên nói sẵn sàng tăng cho tôi 30 %, và bảo đảm mọi benefits khác của tôi không suy giảm. Nghe tiền nhiều tôi cũng ham, nói để suy nghĩ.

Về nhà vợ khuyên không nên thả mồi bắt bóng. Công việc hiện tại của tôi rất vững vàng, trong khi hãng Kenny tuy đang lên nhưng vẫn còn quá mới, không có gì chắc chắn.

Nàng hỏi thêm liệu anh làm việc dưới quyền Kenny được bao lâu?

Câu hỏi này quyết định mọi chuyện. Tôi từ chối offer.

Kenny liên lạc mấy lần nữa, thậm chí tăng thêm lương nhưng tôi đã quyết, nó cũng đành chịu.

Chúng tôi từ giả nhau trên phone. Kenny nói “Đường đời còn dài, mình sẽ còn gặp lại nhau”

Nó lại nói câu y như mấy năm trước!

Và đúng y như lời hẹn ước, chúng tôi lại hội ngộ.

Ồi, tôi và nó kiếp trước chắc có nợ nần gì nhau dữ lắm?

Vài năm sau nữa, không nhớ đích xác là bao lâu sau khi từ chối làm việc cho Kenny, tôi vẫn đi làm hãng xưởng lương ba cọc ba đồng, thủ phận làm công, không mộng ước gì cao sang.

Một dịp nhóm tôi đang làm cần mướn một leader machinist. Người này phải là một cao thủ, TOP GUN trong nghề, kinh nghiệm đầy mình, kiến thức vững vàng mới có thể đảm trách được công việc khó khăn này. Người như vậy không phải dễ kiếm. Khoảng 2 tuần sau khi đăng Craiglist kiếm người, tôi vô cùng kinh ngạc thấy trong số ít những resumes gửi đến có cái tên KENNY HOANG.

Ồ hay! Kenny Hoàng không phải đã là ông chủ hãng ngon lành từ mấy năm trước tại sao hôm nay lại đi xin việc? Nhìn vào resume tôi biết chắc đây chính là Kenny năm xưa, không thể lầm lẫn được. Kinh nghiệm của Kenny thì dư sức làm công việc tôi đang muốn tìm nên quyết định nhờ thư ký gọi và sắp đặt một cuộc interview.

Khi tôi ra lobby để gặp Kenny thì cả hai thằng cùng thảng thốt. Kenny kinh ngạc đã đành vì nó làm sao ngờ được tôi là người sẽ interview nó! Nhưng tôi lại là người thảng thốt đến rụng rời. Kenny Hoàng đó sao? Không thể tin được nếu không gặp tận mặt. Mới cách nhau 4, 5 năm là cùng mà Kenny như già thêm 15, 20 tuổi! Tóc nó gần như bạc trắng cả mái đầu, ốm yếu co ro ngồi đó. Thấy tôi nó nhận ra ngay, đứng phắt dậy, lưỡng lự như muốn chạy trốn, nhưng tôi đã tiến đến bắt tay coi như không có gì khác lạ.

Dù sao thì Kenny cũng là một professional bản lãnh nên qua cơn bất ngờ, nó bình tĩnh trở lại, theo tôi vào office.

Hôm đó chúng tôi nói chuyện hơn một tiếng. Không phỏng vấn phỏng về gì cả vì tài nghệ và kiến thức của Kenny tôi đã rõ, cần gì hỏi. Lần đầu tiên trong đời chúng tôi nói chuyện như hai người bạn lâu ngày gặp lại. Tôi ngồi nghe Kenny trút bầu tâm sự.

... sau lần không mượn được tôi, Kenny đổi ý không cần mượn thêm ai phụ tá cả, tham lam một mình ôm đồm hết công việc. Mỗi ngày Kenny làm việc 13, 14 tiếng, kể cả cuối tuần vì khách hàng đòi hỏi. Tiền vào như nước, nhưng cái giá phải trả thật đắt. Mãi mê làm tiền, Kenny không còn thì giờ và sức khoẻ với gia đình vợ con. Nó cứ nghĩ rằng có tiền sẽ bù trừ vào sự thiếu xót đó. Nhưng không. Thằng con Kenny mới 15, 16 đã bỏ học và sa vào đường hút sách cần sa, băng đảng, đến nỗi bị cảnh sát túm cổ vào trại cải huấn. Và điều đau khổ nhất là vợ nó ngoại tình từ lâu mà nó không biết. Cả hai chuyện dồn dập làm Kenny không chịu nổi, bê trễ công việc, khách hàng lần lượt bỏ đi, hãng phải khai bankruptcy phá sản. Vợ của Kenny cũng chính thức ly dị bỏ nó theo người tình.

Gia đình tan nát, thất bại, và đau khổ, thêm sức khoẻ sút giảm trầm trọng sau những tháng ngày làm việc điên cuồng bất kể giờ giấc đã biến Kenny thành một con người như hiện nay. Nó hoàn toàn mất hết niềm tin vào những người chung quanh. Tất cả tiền dành dụm còn lại sau cuộc ly dị Kenny nướng hết trong sòng bạc đỏ đen. Từ một ông chủ hãng thành công vượt bậc, nhà xe bóng loáng... bỗng chốc mất hết!

Cửa phòng office tôi đóng kín. Kenny kể chuyện đời thỉnh thoảng có những tiếng uất nghẹn như muốn khóc.

Dứt lời, Kenny cảm ơn tôi đã kiên nhẫn ngồi nghe và đứng dậy bắt tay đòi từ giả. Tôi hỏi nó chừng nào có thể bắt đầu làm việc? Nó bảo đã đổi ý không muốn apply cái job này nữa. Tại sao? Tôi ngạc nhiên. Kenny vỗ vai tôi không trả lời, chỉ nở nụ cười thật kỳ lạ và bước mau ra khỏi hãng.

Tôi đứng sững sờ quên cả đưa chân nó. Tại sao nó lại cười tôi nhỉ? Nụ cười đầy bí hiểm...và cao ngạo!

Bỗng tôi nhớ lại năm xưa khi Kenny ngỏ ý muốn mượn tôi làm việc, vợ tôi hỏi “Anh nghĩ có thể làm dưới quyền Kenny được bao lâu?”

Tôi chợt hiểu ra tại sao Kenny không nhận offer của tôi và chỉ cười từ giả.

Haha...Tôi bật cười một mình. OK, Kenny. Tao hiểu ý mày rồi.

Định mệnh đã sắp đặt chúng ta là đối thủ cơ mà!

Là đối thủ, đâu thể làm việc với nhau được?

Chúc mày may mắn.

Kenny Hoàng cười và bỏ đi một mạch ... đến khoảng 4, 5 năm. Tôi cũng đổi sở khác. Mỗi đưa một phương. Vậy mà một sáng kia tôi vào hãng, thấy cái email:

“Hey Thai, kiểm tra ông rồi!

Thai Nguyên ME mà cùng ngày BD với tui thì không thể ai khác được.

Ký tên

Kenny Hoàng

Project Manager- NewYork division.”

Thằng Kenny trời ạ! Nó đi đâu lưu lạc qua tận New York và làm chung hãng với tôi hai năm nay rồi mà không biết.

Số là hãng tôi đang làm hiện nay khá lớn, khoảng trên dưới 3000 nhân viên, trụ sở chính tại New York và có khoảng 6,7 chi nhánh trên khắp nước Mỹ kể cả cái NorCal division tôi đang làm. Mỗi tuần hãng cho ra một bản tin newsletter online để nhân viên mọi nơi có mối giây liên lạc chung. Bản tin online này cũng ngắn gọn thôi, chủ yếu là các mục announcements nho nhỏ vui vui đại để như: ai mới cưới vợ, lấy chồng, con mới sinh,... vv, và đặc biệt mục thường xuyên Happy Birthday cho những nhân viên có ngày sinh nhật trong tuần.

Kenny Hoàng tìm thấy tên tôi và nó trên mục Birthday này.

Tôi cũng mừng và hai thằng nói qua điện thoại.

Kenny sau một thời gian thất chí, bỏ hủ Cali qua New York làm lại cuộc đời. Là một thằng giỏi, Kenny trở lại làm việc và phấn đấu leo lên cái chức Project Manager một hãng lớn như vậy trong vòng hai năm không phải là điều dễ dàng. Bây giờ thì nó làm chức ngang với xếp của tôi lận đó.

Kenny đã lấy vợ khác, và đang sống hạnh phúc. Tôi mừng cho Kenny cho đến khi nó nói câu sau cùng. Nó nói ở New York lạnh quá không kham nổi nữa, dự định về lại Cali, vì vậy đang để ý nếu có việc gì mở ở cái Norcal division là sẽ xin về ngay.

Ồi Kenny! Thôi mày đang ở đâu ở yên đó dùm tao! Còn nếu có về Cali thì về... hăng khác, chứ mày về đây làm việc chung, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày hai đứa mình lại so gươm.

Bây giờ thì tao chỉ muốn yên thân, không còn ý chí tranh đấu, ganh đua như thời trai trẻ nữa, và mày chắc cũng rứa. Nhưng cái số của mình là vậy. Ở xa thì có thể là bạn, nhưng ở gần là đối thủ. Tao với mày như Đông Tà đấu Tây Độc; Bắc Kiều Phong chiến Nam Mộ Dung vậy đó.

Chuyện đời khó biết. Nhiều khi muốn tránh cũng không được. Lỡ mà định mệnh vẫn dai dẳng cho hai thằng già mình đụng thêm một trận nữa thì ...what the heck! Tới đâu thì tới. Biết sao bây giờ!./.

ThaiNC